

KRIŠČIUKAITIS-AIŠBĖ ANTANAS

KAS KALTAS?

Kriščiukaitis-Aišbė Antanas

Kas kaltas?

«Public Domain»

Antanas K.

Kas kaltas? / K. Antanas — «Public Domain»,

Ciesz się klasyką! Miłego czytania!

Содержание

Конец ознакомительного фрагмента.

6

Antanas Kriščiukaitis-Aišbė Kas kaltas?

O jaunyste, argi gali tave užmiršti! Kas vakar buvo vos pamenu, bet kas tuomet dėjosi – tai ne Aguonos grūdo nepamiršau.

Bet nieko aš taip gerai nepamenu, kaip senąją Raulienę, ką gyveno Pajūrėje. O, tai senė, žinotum4te, buvo! Kokios pievos, gyvuliai koki buvo, o trobas kokias pasistatė! Iš lenkų žemės meisteriai dirbė.

Paties Raulo aš nepažinojau. Sako, da jaunas apjekęs¹ ir nepoilgam numiręs. Žmones zaunijo², buk jam niekas nesisekė. Ar bitės, ar gyvulys koks, būdavo, kur išbėgs, tai ir dingsta. Gal, jau taip jam buvo Dievo duota; ar gal tai ir nuo ko kito: pikti žmonės, žinote, neduok Dieve!

Taigi pasakoja, kaip Raulą palaidoję, jauna našlė nuleidusi rankų, kaip kita būtų padariusi, bet ėmusis už gospadorystės; tai Dievas jai ir davė: prasimanė gyvulėlių, užvedė avilyną, prisipirko ganyklos ir žemės, o paskui įsistatė ir trobas, kokių niekur nebuvo. Ir tai vis darė dėl savo vaikučių.

– Aš jiem turiu būti motina ir tėvas – kalbėdavo ji.

O vaikučių buvo tik dvejetas: dvi dukrelės – Mariuka ir Onytė, abi kaip paukštelės. O kokios darbininkės! Ar verpt, ar siūt, ar aust – nieks taip negalėjo.

Bet štai koksai dalykas: gyveno šalia jaunas bernelis, aukštas gražus skaitaveidis Jonas. Ir pamylėjo Mariuka Joną, o Jonas Mariuką. Viens be kito negali būti. Būdavo, pasirodys ant dangaus žvaigždutės, užtekės mėnuo, Mariuka išeis iš svirno – žiūrai – jau ir darželyj: tiktai bučiuojasi, viens kitam ant kaklo kabinėjasi.

– Joneli, ko gi tu taip liūdi pasakyki!...

– O Maryte tu mano! Gal aš tik be reikalo tavo jaunystę sunaikinsiu... Vienas aš be tėvo, be motinos, neturiu nieko!... O tu, Maryte... – ir jis negali kalbėti, ašaros rieda per veidus – Mergele, pamesk, nemylek tu manęs!...

– Tu mane užsimanysi, pamesi, o aš tavęs niekad os – ištarė ji ir taip prisiglaudė prie jo, kaip lapelis prie širdies.

– Ne, aš tavęs, Mariute, nepamesiu – tegul bus Dievo valia! – suriko Jonas ir bučiavosi iki neprašvito. O žvaigždės, vis šviete ant jų. O kad kas galėtų paskaityti, kas ant jų parašyta ...

Burkuoja mūsų karveliai, o tuo tarpu važiuoja piršliai iš tolymos šalies, kuo tik ne iš pat lenkų puses... Perša Mariukai našlį, turtingą be galo...

¹ *apjekęs* – apakęs, netekęs regėjimo. [przypis edytorski]

² *zaunyti* – niekus kalbėti. [przypis edytorski]

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.